

изново! Престани да търсиш Одисея въ тѣзи мѣста; той живѣе още, и той е опасенъ за да въздигне нашья домъ въ островъ Итака. Лаертъ даже, макаръ тежестъта на годинитѣ да го е надвила, гледа още свѣтлината и чака сынъ му да са върне и да му затвори очитѣ. Тѣй чловѣцитѣ заминуватъ както цвѣтията които цвѣватъ сутринъ и вечеръ повѣнватъ и са затѣкватъ съ крака. Чловѣческитѣ поколѣнія са истичатъ както водитѣ на една бърза рѣка; нищо не може да спре времето което занася съ себе си сичко което са вижда найнепоколебимо. И ты, о любезный ми сыне! и ты, който сега си въ една толкози жива и толкози пълна съ удовольствія младость, припомнай си че този прекрасенъ възрастъ е едно цвѣтѣе което ще изсѣхне щомъ цвѣе; ты ще видишъ да са измѣнятъ, безъ да ги осѣтишъ, засмѣнитѣ прелести и сладкитѣ удовольствія които та придружаватъ. Силата, здравіето, радостъта, ще исчезнатъ като единъ хубавъ сънъ; нема да ти остане отъ тѣхъ освѣнъ единъ жаленъ споменъ: изнемоцѣлата и враждебна на удовольствіята старость ще доде да ти набърчи лицето, да ти прикриви тѣлото, да ослаби членоветѣ ти, да пресуши въ сърцето ти извора на радостъта; тя ще ти докара отвръщеніе отъ настоящето и боязнь отъ бѣдѣнето, и ще та направи нечувствителенъ къмъ венчко освѣнъ скърбъта.

„Туй време ти са вижда отдалечено; увы! ты са лѣжешъ, сыне мой; то бърза, ето го че иде: туй що върви съ толкози бързина не е далечъ отъ тебе; и настоящето което бѣга е вече много далечъ, понеже то са унищожава въ минутата въ която говоримъ, и не може вече да са върне. Не са облѣгай прочее никога, сыне мой на настоящето; но поддържай са въ мѣчната и скърбна пѣтека на добродѣтелята, като гледашъ на бѣдѣнето. Приготви си, съ чисты нравы и съ любовъта на правдата, едно мѣсто въ блаженното туй жилище на мира.

Ты ще видишъ найподиръ и скоро баща си да земе изново властѣта въ Итака. Ты си роденъ за да царувашъ слѣдъ него; но, увы! о мой сыне, колко царуванъето е лѣжовно! когато го глѣдамы отъ далечъ, не виждамы освѣнъ величіе, блѣсъкъ и удовольствія; но отъ